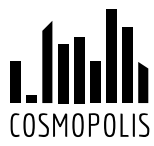

ALIX E. HARROW

DOM
STARLINGOVCOV

MEDZI STROMAMI AKO JANTÁROVÝ PLAMEŇ
ŽIARI OSAMOTENÉ OKNO

DOM
STARLINGOVCOV

ALIX E. HARROW

ALIX E. HARROW
DOM
STARLINGOVCOV

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 278. publikáciu.

Z anglického originálu *Starling House*, vydaného vydavateľstvom Tor v roku 2023,
preložil do slovenčiny Slavomír Hrivnák.
Jazyková redakcia Bohuslava Blahová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 336
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

Starling House
Copyright © 2023 by Alix E. Harrow
All rights reserved.

Cover art © Micaela Alcaino
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Katarína Kvoriaková, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-822-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-821-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-820-1 (print)

venované mojím bratom

JEDEN

O bčas sa mi sníva o dome, ktorý som nikdy nevidela. Vlastne ten dom nevidel nikto, len Logan Caldwell tvrdí, že minulé letné prázdniny zazvonil na zvonček a ušiel. Ten je však ešte väčší klamár ako ja. V skutočnosti ten dom od cesty ani nevidíte. Iba zubatú železnú bránu a príjazdovú cestu, čo sa červeno kľukatí do dialky. Možno sa vám pošťastí zazrieť kúsok vápencového múru, ktorému sa v ryhách a prasklinách plazí a bujnie kozí list. Dokonca aj historickú tabuľu pred bránou napoly zožral poplaz, mach a lišaje. Jediné, čo sa vám podarí prečítať, je názov:

ŠÍDLO STARLINGOVCOV

Lenže niekedy, za skorej zimnej tmy, vidieť jediné svetlo, ktoré blikoce v okne a presvitá pomedzi platany. Je to také veselé svetielko: tmavé, husté, jantárové a trasie sa vo vetre. Žiadna bzučiacia pouličná lampa, ani chorľavá modrastá žiarivka¹. Okno je hádam jediným zdrojom svetla, ktorý nepochádza z uhoľnej elektrárne na brehu rieky.

Vo sne svieti to svetlo pre mňa.

---

¹ Podľa Lyle Reynolds, zriadenca spoločnosti Gravely Power v rokoch 1987 až 2017, nebolo Starlingovské sídlo nikdy pripojené k elektrickej sieti ani miestnemu vodovodnému systému. V roku 1947 iniciovala telefonická spoločnosť súdne konanie, aby mohla na pozemku osadiť telefonické stĺpy. Projekt bol však zastavený po sérii nešťastí, ktoré poslali troch zamestnancov do nemocnice.

Kráčam za ním. Prejdem bránou, cupotám po príjazdovej ceste, až prekročím prah. Mala by som sa báť. O sídle Starlingovcov koluje ten druh príbehov, ktoré si ľudia rozprávajú len zdráhavo, polohlasom, večer pod matným svetlom na priedomí. Vo svojom sne však nikdy neváham.

Vo svojom sne sa cítim ako doma.

Tá predstava je však až príliš vzdialená aj pre moje podvedomie, pretože práve pri tom pociťte sa obyčajne zobudím. Precitnem v šere motelovej izby s hladnou prázdnu bolesťou v hrudi. Vždy si myslím, že tá bolesť je žiaľ za domovom, ale ktovie.

Dívam sa na plafón, až kým nadránom nezhasnú svetlá na parkovisku.

Kedysi som si myslela, že tie sny niečo znamenajú. Začali z ničoho nič, keď som mala dvanásť alebo trinásť rokov. Postavy v mojich knihách práve začali objavovať svoje čarovné schopnosti, dostávali šifrované správy a podobne. Samozrejme, že som tými snami bola posadnutá.

Po celom meste som sa začala vypytovať na sídlo Starlingovcov, ale odpoveďou mi boli len strohé pohľady a ohrnuté pery. Ľudia v meste ma nikdy nemali veľmi radi. Ledva o mňa zavádili pohľadom, akoby som bola nejaká žobráčka alebo zrazená vačica na ceste. Ako problém, na ktorý sa radšej nedívajú zo strachu, že by sa ich náhle začal týkať.

Starlingovcov však mali v oblube ešte menej. Sú všeobecne považovaní za výstredných odľudov. Rodina pochybného pôvodu, ktorá sa od nepamäti vyhýba väčšine základných prvkov občianskej spoločnosti Edenu, či už ide o účasť na omšiach, školskú dochádzku, alebo pečivový trh pre dobrovoľný hasičský zbor. Zostávajú zalezení v tom svojom honosnom sídle, ktoré na vlastné oči videl snáď iba koroner. Peňazí majú dosť – čo ospravedlňuje azda všetko okrem vraždy – ale ich bohatstvo nepochádza ani z uhlia, ani z tabaku, a nikomu sa k nim nepodarilo priženiť či vydať. Ich rodostrom je šialenou spleťou zaštepovaných konárov a nových výhonkov, obrastený ľuďmi žijúcimi mimo mesta. Z času na čas sa objaví cudzinec nárokujúci si to priezvisko, hoci do Edenu prikvitol prvýkrát v živote.

Vo všeobecnosti sa dúfa, že ich spolu s pozemkom jedného dňa pohltí zem, zhnijú v jej útrobách, zabudnutí, nikým neopľakaní, a že sa tak mestečko možno konečne vymaní zo stáročnej kliatby.

(Ja na kliatby neverím, ale ak by niečo ako prekliate mestečko existovalo, určite by pripomínalo Eden v Kentucky. Kedysi bývalo centrom najvýznamnejšej oblasti na ťažbu uhlia v krajine, ale dnes po tých slávnych časoch zostal iba vyťažený breh rieky, uhoľná elektrárňa, populčková skládka a dva obchody Dollar Generals. Je to mesto, v ktorom zostali len tí, ktorí si nemohli dovoliť odísť. Voda tu chutí ako hrdza a nad riekou visí chladná hmľa dokonca aj v lete, hoci slnko dávno dosiahlo poludnia.)

Príbeh sídla Starlingovcov mi nik neprezradil, tak som si vymyslela vlastný. V mestečku ako je Eden sa toho veľa robiť nedá a ja som nemala žiadnych kamarátov v mojom veku. Nestanete sa populárnymi, ak nosíte handry od kresťanskej dobročinnnej organizácie a kradnete školské pomôcky – je pritom celkom jedno, ako sladko sa usmievate. Ostatné deti za mojím úsmevom tušili hlad. Vyhýbali sa mi a boli si inštinktívne isté, že keby sme stroskotali na opustenom ostrove, o šesť týždňov by som sa špárala v zuboch ich kosťami.

Väčšinu víkendov som teda strávila sediac na motelovom matraci s mladším bratom. Vymýšľala som strašidelné príbehy, až sme nakoniec boli takí vydesení, že sme kričali pri zvuku otvárajúcich sa dverí o tri izby vedľa. Tie najlepšie z nich som si potajme po polnoci zapisovala, keď Jasper tvrdo spal a mama bola preč. Nikdy som ich však nikam neposlala². Tak či tak som s tým už dávno prestala.

Jedného dňa som o svojich snoch povedala mame. Zasmiala sa: „Keby som tie knižky prečítala toľkokrát ako ty, tiež by som mala nočné mory.“

Na štvrté alebo piate narodeniny som od mamy dostala knihu *Podsvetie*. Bolo to staré vydanie z devätnásteho storočia. Obal bol potiahnutý látkou farby pavučiny s názvom vyšitým striebornou niťou. Kniha bola z druhej

---

2 Táto informácia nie je pravdivá. Medzi rokmi 2006 a 2009 si Opal v mestskej knižnici vytlačila niekoľko poviedok. V roku 2008 dostala odmietavý list od literárneho časopisu, v ktorom jej oznámili, že ich to mrzí, ale nepublikujú fantasy, horor, ani „čokoľvek toto má byť.“

ruky a pravdepodobne ukradnutá, keďže z vnútornej strany obalu boli napísané čiesi iniciály. Prečítala som ju toľkokrát, že sa už rozpadala väzba.

Premisa diela je celkom priamočiara. Malé dievča menom Nora Leeová objaví iný svet (*Podsvetie*) a šialené dobrodružstvá sa môžu začať. Ilustrácie tiež nie sú najúžasnejšie. Strohé litografie kdesi na hrane tajomna a nočných môr. Pamätám sa však, že som na ne zízala tak dlho, až sa mi vypálili na sietnice. Čierno-čierne krajiny, ponad ktoré sa prehánali prízračné potvory, blede postavy stratené v pletenoch stromov, malé dievča padajúce do hlbín zeme v ústrety tajomnu. Dávať sa na ne bolo pre mňa ako vojsť do cudzej lebky, do hlavy niekoho, kto pozná presne to, čo ja: že za každým úsmevom sú ostré zuby, že pod hebkou pokožkou sveta sa skrývajú holé kosti.

Prechádzala som prstom po mene autorky a raz som ho bezmyšlienkovito napísala na okraj domácej úlohy, z ktorej som dostala trojku: E. Starlingová.

Žiadnu inú knihu nevydala. Neposkytla jediný rozhovor. Jediné, čo po nej okrem knihy *Podsvetie* zostalo, bol dom ukrytý za stromami. Možno práve preto som ním bola taká posadnutá. Chcela som zistiť, odkiaľ pochádzala, dokázať si, že bola skutočná. Chcela som sa prechádzať jej tajnou architektúrou, prejsť prstami po jej tapetách, dávať sa na závesy vanúce vo vetre a predstavovať si, že ich rozhybal jej duch.

Prešlo jedenásť rokov a štyridsaťštyri dni, odkedy som tú knihu otvorila naposledy. Z maminho pohrebu som sa vrátila rovno domov a hodila som ju do tašky na potraviny spolu s krabičkou Newportiek, plesnivým lapačom snov, rúžom, a zastrčila tašku ďaleko pod posteľ.

Stavím sa, že dnes sú jej strany nafúknuté a prerastené plesňou. V Edene všetko časom zhynie.

Stále sa mi o tom dome občas sníva, ale už tým snom neprikladám význam. Aj keby niečo znamenali, záleží na tom? Vyletela som zo strednej školy, pracujem na polovičný úväzok v Tractor Supply, mám skazené zuby a brata, ktorý si zaslúži niečo lepšie než je toto zaprdené mesto na konci sveta bez návratu.

Sny nie sú pre ľudí ako som ja.

Takí ako ja si musia napísať dva zoznamy: v jednom je to, čo potrebujú a v druhom to, čo chcú. Ak máte rozum, prvý zoznam je krátky a druhý

spálite. Mama sa to nikdy nenaučila. Stále po niečom túžila, snažila sa, hna-la sa za niečím, až sa uhnala do hrobu. Ja sa učím rýchlo. Mám jeden zo-znam s jednou položkou a zamestnáva ma dostatočne.

Treba odpracovať veľa dvojítých zmien, vyprázdniť veľa vreciek, okla-mať veľa sociálnych pracovníkov a rozlomiť napoly veľa mrazených píz, aby sa zmestili do mikrovlnky. Z pofidérnych webových stránok treba kúpiť veľa lacných inhalátorov a treba prebdiť veľa dlhých nocí počúvajúc Jaspe-rov hvízdavý dych.

A potom je tu obálka smotanovej farby, ktorá prišla z vychytenej školy na severe po tom, čo Jasper urobil svoj test PSAT. V deň, keď bola doruče-ná, som otvorila sporiaci účet. Odvtedy naň prispievam všetkými možnými prostriedkami a s využitím všetkých schopností, ktoré ma naučila mama – lšťou, krádežami, podvodmi, šarmom a vzdorovitým pochabým optimiz-mom. Stále to však nestačí na to, aby sa odtiaľto dostal.

Myslím si, že sny sú ako túlavé mačky. Keď ich prestanem kŕmiť, odídu. Už si nevymýšľam príbehy o dome Starlingovcov, ani nevyzvedám od os-tatných. Už nepostávam pred železnou bránou a neciviem pomedzi stromy so srdcom bijúcim až kdesi v krku a s nádejou, že skutočne zazriem to osa-melé jantárové svetielko svietiace z veľkolepejšieho, podivného sveta len pre mňa. Nevyťahujem spod posteľe tašku.

Lenže niekedy, tesne predtým, ako zaspím, vidím po stenách motelovej izby loziť čierne tieň stromov, hoci za oknom zíva prázdnotou len asfalt a burina. Cítim okolo seba horúci dych príšer a nasledujem ich dole. Dole do Podsvetia.

DVA

Jesivý februárový utorok. Po dosť škaredom dni sa vraciam do motela. Ani neviem, čím presne bol dnešok taký nepríjemný. Bol viac-menej rovnaký ako všetky dni pred ním a pravdepodobne aj po ňom. Beztvará šedivá masa hodín, prerušená dvomi dlhými prechádzkami v zime. Z motela do práce a späť. Možno preto, lebo som musela stráviť osem hodín s Lacey Matthewsovou, ktorá je ľudským ekvivalentom neslaného masla. Na konci zmeny sa zistilo, že máme v kase manko. Manažér sa na mňa pozrel pohľadom, ktorý hovoril: „Dávam si na teba pozor.“ Akoby to bola moja vina. Veď aj bola. Alebo bol dnešok nepríjemný preto, lebo včera nasnežilo a dnes sa všetky hnusné hnedé kopy snehu topili. Svoje deravé tenisky som mala premočené a Jaspera som prinútila, aby si dnes náš jediný dobrý kabát vzal on. Alebo je to tým, že mám dvadsaťšesť rokov a nemôžem si dovoliť kúpiť ani posraté auto.

Mohla som sa zviezť s Lacey alebo jej bratrancom Lanceom, ktorý robí nočné zmeny v telefonickom centre. Lenže Lacey by mi prehovárala do duše a Lance by zastavil na krajnici pri cintoríne a začal mi rozopínať nohavice. Pravdepodobne by som mu to dovolila, veď by to bolo fajn a motel bol dosť ďaleko, lenže neskôr by som cítila jeho pach na svojej mikine. Generický kyslý pach pripomínajúci žlté kocky mydla na záchodoch na pumpe. V moteli by som prepadla tak dokonale plochej apatii, že by som spod postele vytiahla tašku, len aby som si pripomenula, či ešte stále dokážem niečo cítiť.

Takže domov kráčam.

Z obchodu Tractor Supply, kde pracujem, sú to do motela tri míle. Tri a pol, ak kráčam poza knižnicu a po železničnom moste cez rieku. Prechádzka tadiaľ vo mne vždy prebudí zvláštnu trpkú náladu.

Prejdem popri blšom trhu a tábore prívosov, druhom obchode Dollar General, mexickej reštaurácii, ktorá sa usadila v starej budove Herdee's. Potom zídem z cesty a kráčam popri koľajach krížom cez pozemok spoločnosti Gravely. V noci je elektráreň takmer pekná. Pripomína veľké zlaté mesto, ktoré svieti tak jasne, že sfarbuje oblohu dožltá a vrhá za vami dlhý tieň.

Pouličné lampy bzučia. Škorce šelestia a rieka si spieva sama pre seba. Železničný most vydláždili už pred rokmi, ale ja radšej kráčam po okraji, kde vytrčajú podvaly. Keď sa pozriem dolu, vidím rieku Mud, ako sa valí vpred v temnej hĺbočine zabudnutia, takže radšej dvihnem zrak. V lete sú brehy obrastené kozím listom a kudzu. Všade je plno zelene, lenže tá v zime nezakrýva škaredú jazvu, ktorú po sebe zanechala banská šachta.

Spomínam si na ňu, ako na čiernu rozďavenú papuľu. Mesto ju však zatĺklo, keď sa akési deti odvážili prejsť za výstražné cedule. Ľudia tam chodievali celkom často, ale v tú noc sadol na rieku hrubý vankúš hmly. Hmla v Edene sadá rýchlo, je hustá a ťažká, až máte pocit, že do vás každú chvíľu začne drgať. Jedno z detí sa v nej muselo stratiť. Telo nikdy nenašli³.

Rieka teraz hlasno spieva sladkým spevom sirény a ja si pohmkávam spolu s ňou. Chladné objatie vody ma však neláka. Samovražda má založené ruky a ja nie som z tých, čo by sa vzdávali. No spomínam si, aké to tam dole medzi kosťami a podvratnými žívlami je. Ticho, také vzdialené od zúfaleho zápasu o prežitie a škrabania o dno misky.

Za dnešný chmúrný deň môže aj to, že som unavená. Pán Cole, školský poradca, by moju situáciu určite nazval „krízovým bodom“ a poradil by mi, aby som sa „spojila s ľuďmi, ktorí sú mi oporou.“ Nikoho takého však nemám. Poznám Bev, majiteľku a prevádzkarku motela Záhrada Edenu. Je povinná dovoliť nám bývať zadarmo v izbe číslo dvanásť kvôli akejsi

---

3 Trinásťročný Willy Floyd sa stratil 13. apríla 1989. Stará banská šachta bola zadržaná štyri roky predtým, ako sa Opal narodila. Možno sa jej o otvorenej šachte iba snívalo a zamenila si sen so spomienkou.

pofidérnej dohode, ktorú uzavrela s mojou mamou. Nemusí sa jej to však páčiť. Poznám Charlotte, miestnu knihovníčku a zakladateľku historickej spoločnosti Muhlenberg County, ktorá bola natoľko milá, že mi nezakázala vstup, keď zistila, že som udala falošnú adresu, aby som získala knižničný preukaz, a následne na internete predala hromadu DVD-čiek. Namiesto toho ma len milo poprosila, aby som to už nerobila, a uvarila mi takú sladkú kávu, až ma rozboleli diery v zuboch. Okrem nich mám už len svojho brata a Pekelnicu – besnú kalikovú mačku, ktorá žije pri motelových smetiakoch.

Kiež by som sa mohla porozprávať s mamou. Jej rady boli hrozné, ale dnes som takmer taká stará ako ona, keď umrela. Hádám by to bolo ako rozprávať sa s kamarátkou.

Rada by som jej povedala o akadémii Stonewood, ako som im poslala Jasperove testy a vyplnila všetky formuláre, a ako som ich presvedčila, aby mu na budúci rok podržali miesto, keď sa mi podarí do konca mája zaplatiť školné. Ako som ich veselým a sebaistým tónom ubezpečila, že to nebude žiadny problém, presne tak, ako ma to učila. Ako som v nasledujúcich troch mesiacoch štvornásobne navýšila svoje životné úspory, hoci som za minimálnu mzdu pracovala v zamestnaní, kde som mala na papierí tridsať hodín týždenne, len aby mi nemuseli platiť zdravotné poistenie.

Nájdem spôsob, pretože musím. Aj keby som za tým, čo potrebujem, musela kráčať bosá naprieč peklom.

Ruky mám skrehnuté a modré vo svetle telefónu. *Hej, ty darebak, ako sa ti dari s tou recenziou do školy?*

Super!!!!!! Odpíše, a to množstvo výkričníkov je viac ako podozrivé.

Vazne? O com je tvoja teza? Nemám oňho starosť. Môj mladší brat oplýva serióznou a odhodlanou bravúrnosťou. Získal si tak každého učiteľa v školskom systéme napriek ich predsudkom a očakávaniam od chlapcov s tmavšou pleťou a kučerami. Rada si ho však doťahujem. Aj rieka už spieva pokojnejšie.

Moja téza je o tom, že si dokážem do úst napchať štrnásť marshmallowov naraz a všetci v tej knihe by potrebovali dlhé sedenie s pánom Coleom.

Predstavujem si Heatcliffa, ako zhrbene sedí na krpatej plastovej stoličke v poradcovej kancelárii, v rukách krčí brožúrku pojednávajúcu

o kontrolovaní hnevu a cítim zvláštny príval súcitu. Pán Cole je dobrý človek, ale vôbec nevie, čo má robiť, a ako sa má stavať k ľuďom, ktorí vyrastali na opačnej strane pravidiel. Tam, kde svet temnie v bezpráví, a kde prežívajú len prefikani a krutí ľudia.

Jasper nie je ani prefikáný, ani krutý, čo je jedným zo stoviek dôvodov, prečo ho odtiaľto chcem dostať preč. Radí sa hneď za otrasnú kvalitu zvuku, vlajky Konfederácie a nešťastie, ktoré nás prenasleduje ako besný pes a hryzie nás do piat. (Na prekliatia neverím, ale ak by existovalo niečo ako prekliata rodina, rozhodne by sa podobala tej našej.)

To nie je žiadna teza. Prsty sa mi drhli o popraskanú pavučinu obrazovky telefónu.

Prepáč, pripomeň mi, čo si mala z angličtiny v desiatej triede?

V návale smiechu som vychrlila oblak pary. *Mysľ v škole svätého Pojebasa? Stvorku.*

Krátka pauza. *Neboj sa, zajtra je pracovný trh, eseje nikto zbierať nebude.*

Keď som chodila do školy, pracovné trhy som nenávidela. Tu v okolí nie je žiadna práca, ak teda nechcete dýchať splodiny v elektrárni. Celý pracovný trh teda pozostáva z búdky AmeriCorp a baptistického misionára rozdávejúceho letáky. Zlatý kliniec programu príde vždy nakoniec, keď na pódium vystúpi Don Gravely, výkonný riaditeľ Gravely Power, a prednesie zanieteny príhovor o tvrdej práci a americkom duchu, akoby celý majetok nezdedil po staršom bratovi. Potom nám všetkým zaradom potriasal rukou. Keď prišiel rad na mňa, striaslo ho, akoby bola chudoba nákazlivá choroba. Keď som mu podala ruku, mala som pocit, akoby som chytila čerstvo olúpané vajce na tvrdo.

Keď si predstavím, ako Jasper potriasa tou hnusnou slizkou rukou, zježia sa mi chlpy a začne ma páliť pokožka. Jasper nepotrebuje počúvať prejavy plné sračiek, ani nosiť domov letáky, pretože on v Edene neskysne.

Zavolam pani Hudsonovej a poviem jej, že mas horucku, nasrat na celý pracovný trh.

Netreba, to je v poriadku, odpovie mi.

Náš rozhovor cez správy na chvíľu ustane. Rieku som nechala za sebou a kráčam do kopca. Nado mnou sa tiahne elektrické vedenie a tisnú sa ku

mne stromy, ktoré celkom zatieňujú hviezdy. V tejto časti mesta nie je po-
uličné osvetlenie.

Kde si? Som hladný.

Popri ceste sa tiahne previsnutý múr z rapavých starých tehál. Malta sa
drobí pod trpezlivými prstami poplazu.

Pri dome Starlingovcov.

Jasper odpovie emotikonom usmiatej tváričky roniaciej jedinú slzu
a písmenami RIP.

Pošlem mu obrázok vztýčeného prostredníka a vopchám si telefón do
vrecka mikiny.

Mala by som sa ponáhľať, sústrediť sa na bielu stredovú čiaru cesty
a myslieť na Jasperov sporiaci účet.

Som však ukonaná a uzimená. Moja únava siaha akosi hlbšie, než len
do svalov a kostí. Spomaľujem krok. Zrakom blúdím medzi súmračnými
stromami v nádeji, že zazriem jantárový lesk.

Vidím ho. Jediné okno na poschodí, zlato svietiace proti tme ako maják,
ktorý zablúdil ďaleko od pobrežia. Akurát, že majáky vás majú vystríhať,
nie lákať bližšie. Preskočím jarok pri ceste a hladím rukou múr, kým tehlu
nevystrieda chladné železo.

Brány sídla Starlingovcov z dialky nevyzerajú nijako honosne – len staré
železo prežraté hrdzou a poplazom, zamknuté obscénne veľkým visacím
zámkom. Zblízka však možno rozoznať jednotlivé tvary: nohy s priveľa
kĺbmi zakončené pazúrmí, šupinaté chrby, papule s nespočetnými radmi
zubov, hlavy s prázdnyimi jamkami miesto očí. Počula som ľudí, ako ich
nazývajú diablami, alebo ešte pohoršenejšie, *moderným umením*. Mne však
pripomínajú príšery z knižky *Podsvetie*, čo je len krajší výraz pre to, že pô-
sobia pekelné znepokojivo.

Za bránou stále vidím svetlo v okne. Prikročím bližšie. Prepletiem prsty
medzi rozdavenými papulami a skrútenými chvostmi. Dívam sa na to sve-
tielko a ako malé dieťa si prajem, aby svietilo pre mňa. Ako svetlo na terase,
ktoré zostalo rozsvietené, aby ma po dlhom dni privítalo doma.

Nemám domov, ani terasu. Mám však všetko, čo potrebujem, a to mi
stačí. Len niekedy – Boh mi pomáhaj – niekedy chcem viac.

Som tak blízko brány, že sa môj dych perlí na chladnom kove. Viem, že už by som mala ísť. Tma sa prehľbuje, Jasper potrebuje večeru a ja mám nohy úplne skrehnuté, uzimené a znečitlivené. Stále tam však stojím a zí-am, opantaná hladom, ktorý nedokážem pomenovať.

Vtedy si uvedomím, že som mala pravdu. Sny sú naozaj ako túla-ve mačky. Ak ich nekrmíte, pochudnú a vo všetkej svojej prefikanosti vytasia pazúry, a skočia vám rovno po krku práve vtedy, keď to čakáte najmenej.

Ani som si neuvedomila, ako silno zvieram kovovú bránu, až kým som nepocítila rez železa a horúcu, vlhkú krv. Nadávajúc zakryjem ranku ru-kávom mikiny a premýšlam, koľko asi na klinike stojí tetanová injekcia. A prečo je vôňa vzduchu odrazu taká bohatá a sladká? Vtom si naraz uve-domím dve veci.

Po prvé, svetlo v okne zhaslo.

Po druhé, na druhej strane brány sídla Starlingovcov ktosi stojí a díva sa na mňa.

DO domu Starlingovcov nechodievajú nijakí hostia. Nekonajú sa v ňom žiadne súkromné oslavy, nenavštevujú ich ani žiadni prí-buzní. Nezastavujú tam údržbárske vozidlá, ani doručovateľské služby. Ob-čas sa partia pubertiakov zmietaných hormónmi rozpráva, že prelezú múr a vkradnú sa do domu, ale potom dosadne čudesná hmla, dvihne sa vietor a odfúkne všetky odvážne bláznovstvá. Raz týždenne sú pred bránu naskla-dané potraviny, mlieko presakuje cez hnedé papierové vrecká a občas na ceste zastaví dlhé čierne auto. Stojí tam hodinu-dve, nikto z neho nevyjde ani nenasadne dnu. Pochybujem, že sa do domu za posledných desať rokov dostal ktokoľvek z vonkajšieho sveta.

To znamená, že na druhej strane môže teraz stáť len jediný človek.

Posledný Starling žije celkom sám a ľudia sa stráni ako Boo Radley. Jeho prvým prekliatím je snobské meno (Alistair alebo Alfred, ľudia sa na jeho mene nikdy nevedia zhodnúť), druhým účes (neupravený do takej miery, že keď bol naposledy videný, ľudia pochybovali o jeho zdravom rozume) a do

tretrice, je prekliaty temným chýrom o nešťastne predčasnej smrti svojich rodičov⁴.

Dedič sídla Starlingovcov však nevyzerá ako bohatý samotár alebo vrah. Skôr pripomína podvyživenú vranu. Nešťastne na ňom visí košeľa na gombíky a plecيا sa mu v nej celkom strácajú. Jeho tvár je samý ostrý uhol s nevrlo vystúpenými kosťami, v strede rozčesnutá nosom ako hák. Vlasy má ako oškľbané krídlo, účesu chýba len pár centimetrov, aby z neho bol mullet. Jeho oči sa do mňa zarávajú ako pazúry.

Náhle si uvedomím, že naňho zízam z animálneho podrepu. Musím vyzeráť ako vačica, ktorú pristihli pri vyjedaní kontajnerov. Nerobím síce nič protizákonné, ale nemám žiadne svetoborné vysvetlenie na to, prečo stojím po súmraku pred jeho bránou. Stále je tu polovičná šanca, že je to skutočne vrah, takže urobím to, čo robila mama vždy, keď sa ocitla v úzkych – teda skoro každý deň: usmejem sa.

„Ah, vôbec som vás nezbadala,“ hanblivo si zovriem hrud' a zľahka sa zachichocem, „len som prechádzala okolo a napadlo mi, že sa zblízka pozriem na vašu bránu. Je taká honosná! Každopádne, nechcem vás otravovať, tak už radšej pôjdem.“

Dedič Starlingovho domu môj úsmev neopätuje. Vlastne pôsobí dojmom, že sa nikdy na nikoho a na nič neusmial, ani neusmeje. Akoby na svet neprišiel prirodzene, ale bol vytesaný z akéhosi trpkého kameňa. Pohľadom sklzne k mojej ľavej ruke. Rukáv mi nasiakol krvou a tá mi teraz dramaticky kvapká z končekov prstov. „Do riti,“ hlesnem a pochabo sa pokúsim skryť ruku do vrecka, čo bolí, „teda... vlastne... to nič nie je. Bola som len trochu nešikovná a...“

Vykočí tak rýchlo, že ani nestihnem zalapať po dychu. Chvatne prestrčí ruku cez bránu a chyti tú moju, krvácajúcu. Mala by som sa mu vytrhnúť. Keď od pätnástich rokov vyrastáte sama, rýchlo sa naučíte, že nie je vhodné dovoliť cudzím chlapom, aby sa vás dotýkali. Lenže medzi nami je ten

---

4 Lynn a Oscar Starlingovci umreli niekedy v októbri 2007. Koroner nedokázal určiť presnejší čas smrti. V pitevnej správe je zmienené „nešťastné oneskorenie“ a „žalostný stav, v ktorom boli telá nájdené.“

obrovský visací zámok. Jeho ruka je horúca a tá moja zmrznutá na kosť. Otočí mi ruku dľaňou hore a potichu sykavo vydýchne.

Pokrčím jedným plecom a poviem: „To je v poriadku.“ Nanešťastie to v poriadku nie je. Ruku mám celú zalepenú od krvi a vidím mäso. Vyzerá to tak, že nebude stačiť ani sekundové lepidlo a peroxid. „Brat ma ošetri,“ vyhrknem, „vlastne na mňa čaká, takže by som už naozaj mala ísť.“

Nechce ma pustiť, ale ani ja sa neodtiahnem. Palcom visí tesne nad mojou ranou. Nedotýka sa jej a ja si náhle uvedomím, že sa mu neuveriteľne trasú prsty. Snáď nie je jedným z tých, ktorí pri pohľade na krv omdlievajú? Alebo len výstrední samotári nie sú zvyknutí na mladé ženy, čo im krvácajú pred bránou?

„Nie je to nič vážne, naozaj.“ Obyčajne nebývam k ľuďom úprimná, teda okrem Jaspera, ale k tomuto človeku cítim zvláštny súcit. Alebo je to možno naša podobnosť. Je zhruba v mojom veku, chabo oblečený, roztrasený a nenávidí ho polovica mesta. „Som naozaj v poriadku.“

Dvihne hlavu. Keď sa mu pozriem do očí, náhle si s hrôzostrašnou jasnosťou uvedomím, že som sa mýlila. Ruky sa mu netrasú od zimy alebo nervozity. Trasú sa od zúrivosti. Kostnatú tvár má celkom odkrvenú, pokožku na nej natiiahnutú ako tenký kus plátna, ktorý zakrýva umrlčiu lebku. Bledé pery má vyhrnuté a cerí na mňa zuby ako besné zviera. Jeho oči sú čierne ako bezhviezdne dno jaskyne.

Sklátim sa dozadu, akoby ma sotil. Mój úsmev pochovala lavína hrôzy. Zdravou rukou sa snažím nahmatať vo vrecku kľúče od motelovej izby. Možno je vyšší, ale stavila by som sa, že dokážem bojovať špinavšie ako on.

Bránu však neotvorí. Oprie sa o ňu čelom a mŕtvolné prsty ovinie okolo tyčí. Na hánkach sa mu slizko leskne moja krv.

„Bežte,“ zaškrípe.

Bežím. Utekám, čo mi sily stačia. Lavú ruku si tisnem k hrudi a pulzujem v nej bolesť. Už mi nie je taká zima ako predtým.

Dedič Starlingovho domu sa díva za bežiacim dievčaťom a vôbec to neľutuje. Neľutuje, že sa mu vytrhla, ani ako sa jej zablysko v očiach, než

sa dala na útek. Pohľad tvrdý a plochý ako klince tuho zatlčené do brvna. Obzvlášť mu nie je ľúto za tým žiarivým a trúfalým úsmevom, ktorý vlastne už od počiatku nebol úprimný.

Na okamih bojuje s túžbou zavolať za ňou. *Počkaj*, skríkol by možno. Alebo *vráť sa*. Hneď si však pripomenie, že po tom, aby sa vrátila, vôbec netuži. Chce, aby utekala a nezastavovala sa. Nech uteká čo najrýchlejšie. Nech si kúpi lístok na autobus, odíde z Edenu a neobzrie sa.

Ona to, samozrejme, nespraví. Dom ju totiž chce. A dom je tvrdohlavý. Jej krv už zmizla z brány, akoby ju odtiaľ zlizol neviditeľný jazyk.

Netuší, prečo by dom chcel práve ju – akúsi pehavú dievčinu pripomínajúcu strašiaka do poľa, s krivými zubami a deravými nohavicami. Celkom nevýrazný človek, až na ten ocelový pohľad. Možno kvôli tomu, ako trúfalo proti nemu stála? Veď je duchom, strašidelnou historkou, ktorú dospeli ani nehovorila deťom, len ju váhavo pošepky zmienila, keď už ratolesti spia. Ona je uzímená, ublížená a osamelá uprostred rastúcej tmy – a predsa pred ním neušla, až kým jej to nepovedal. Dom mal vždy v obľube odvážnych ľudí.

Arthur Starling však prisahal na hroby svojich rodičov, že bude posledným správcom sídla Starlingovcov. Bol všetkým možným – zbabelcom, bláznom, sklamaním, no nebol človekom, ktorý by porušil dané slovo. Už nikto iný nebude celé noci bdieť za šramotu škrabotajúcich pazúrov a fučania. Nikto ďalší nepremárni život bojom v neviditeľnej vojne, v ktorej odmenou za víťazstvo je ticho a cena za prehru privysoká. Po ňom už Starlingov meč nebude nosiť nikto.

A už vôbec nie vyziabnuté dievča s tvrdým pohľadom a úsmevom podvodníčky.

Arthur odlepí čelo od brány a otočí sa. Plecia má zhrbené tak, že keby ho videla mama, len by sklamane krútila hlavou. Ak by ju ešte mala na krku.

Cesta do domu trvá dlhšie, než by mala. Príjazdová cesta sa krúti viac ako obyčajne. Zem je drsnejšia, noc temnejšia. Kým prekročí prah, bolia ho nohy.

Zastaví a oprie sa rukou o zárubňu, aby si oddýchol. Jej krv mu zaschla na hánkach, odlupuje sa a vo vločkách padá na zem. „Daj jej pokoj,“ hlesne

mätko. Jeden druhého takto priamo neoslovili celé roky, ale z nejakého dôvodu má potrebu dodať jedno jediné odmerané: „Prosím.“

Drevená podlaha zavržga a zastoná. Kdesi v diaľke sa urazene zabuchnú dvere.

Arthur sa odšuchce na poschodie a zvalí sa do postele oblečený, no stále roztrasený. Tak trochu očakáva, že mu na stene nad vankúšom začne zlomyseľne pretekať rúra, prípadne o okno nerytmicky zabuchoce uvoľnená žalúzia.

Dostavia sa však iba sny. Vždy tie prekliate sny.

Má päť rokov, dom je šťastný a zdravý. Nikde žiadna popraskaná omietka, zlámané balustrády ani kvapkajúce umývadlá. Pre Arthura to nie je dom, skôr celá krajina. Nekonečná mapa plná tajných izieb, vŕzgajúcich schodov, slnkom vyblednutých kresiel a podláh, na ktorých sa hrajú tiene listov. Každý deň sa vydáva na prieskumné výpravy vybavený sendvičmi s arašidovým maslom a džemom, ktoré mu nabalí otec, a každú noc ho uspáva spev škorcov. Ani trochu si neuvedomuje, ako veľmi je osamelý.

Má osem rokov. Jeho mama mu ovíja prsty okolo rukoväte meča a narovnáva zápästia, keď sa mu chcú ohnúť námahou. *Máš svoj domov rád, však? Tvár má záhrobne unavenú. Vždy je unavená. Musíš bojovať za to, čo miluješ.*

Arthur sa zobudí celý spotený a už nemôže zaspáť. Dáva sa von okrúhlym oknom svojej podkrovnej izby. Sleduje strieborné vlnenie stromov, myslí na svoju mamu a na všetkých správcov pred ňou. Myslí na to dievča.

Jeho poslednou nádejnou myšlienkou pred briežením je, že v sebe mala bystrosť a prefikanosť, a do starlingovského domu sa predsa môže vrátiť len úplný blázon.

TRI

Nikdy v živote – a je mi jedno, aká budem osamelá, unavená, alebo ako lákavo svieti jantárové svetlo medzi stromami – do domu Starlingovcov sa nikdy nevrátim. Jeho hlas ma prenasleduje celou cestou do motela. Ozýva sa mi v ušiach ako druhý pulz: *bežte, bežte, bežte.*

Odznie, až keď ma objíme mäkké svetlo lampy v izbe číslo dvanásť. Som zadýchaná, roztrasená a moje tenisky rozgnievajú brečku po koberci.

Jasper ma pozdraví bez toho, aby si stiahol z hlavy slúchadlá. Pozornosť venuje čiernobielym snímkam videa, ktoré práve upravuje. „Trvalo ti to celú večnosť,“ povie, „tak som zjedol posledný pikantný kurací ramen. Kto závažha, nežer...“ Pozrie sa na mňa. Stiahne si slúchadlá na krk a nafúkaný výraz sa mu vytratí z tváre: „Čo sa ti stalo?“

Opriem sa o dvere a dúfam, že budem pôsobiť nonšalantne, nie krôčik od odpadnutia. „Vážne si myslíš, že by som posledný pikantný ramen nechala len tak vonku? Mám tajnú zásobu.“

„Opal...“

„Nie, nepoviem ti, kde je. Radšej zomriem.“

„Čo sa stalo?“

„Nič! Prebehla som sa domov.“

„Ty si sa domov... *pre-beh-la.*“ Posledné slovo natiahne na tri útrpne dlhé slabiky. Pokrčím plecami. Zovrie pery a dlho sa na mňa mlčky díva. Potom sa pozrie na podlahu vedľa mňa: „A tipujem, že to, čo z teba kvapká na koberec, je kečup, však?“

„Ale kdeže,“ zradnú ľavú ruku si strčím do vrecka a vrhnem sa do kúpeľne, „srriracha.“

Jasper mi búši na dvere, huláka a vyhráza sa, ale zapnem ventilátor nad hlavou a sprchu, a nakoniec to vzdá. Zveziem sa na záchodovú dosku a čakám, kým sa prestanem triasť. Najprv sa mi upokojia nohy, potom plecia, nakoniec sa mi trasú už len končeky prstov. Snáď by som mala cítiť paniku alebo hnev, možno byť aspoň zmätená, ale to jediné, čo prežívam, je tupý pocit súženia, že so mnou niekto vydrbal, a vôbec sa mi to nepáčilo.

Zisťujem, že vyzliecť sa a vliezť do sprchy je pre mňa príliš namáhavé. Vyhrniem si teda len rukáv a podržím ruku pod prúdom, dokým do odtoku netečie takmer číra voda. Rana vlastne vôbec nie je taká hlboká, ako som si pôvodne myslela. Len jeden krivolaký rez zlovestne pretínajúci čiaru života a lásky. (Na čítanie z dlane neverím, ale mama tie hovadiny žrala plnými priehršťami. Dátumy súdnych konaní a rodičovských stretnutí v škole si nepamätala, ale naše horoskopy poznala naspamäť.)

Vylejem si na ranu pol fľašky peroxidu a začnem zháňať náplasť, ktorou by som ju šikovne zakryla. Nakoniec natrhám na pásy starú plachtu a obviažem si ňou ruku, podobne ako keď šiel Jasper na Halloweena za múmiu.

Kým otvorím dvere, v izbe je tma. Steny pripomínajú tigrie pruhy. Oranžové svetlo pouličného osvetlenia sem preniká pomedzi žalúzie. Jasper leží v posteli, ale nespí – kvôli astme chrápe – ale vkradnem sa do svojej postele potichu, akoby spal.

Ležím a počúvam, ako počúva on mňa. Pokúšam sa nevnímať pulz vo svojej ruke, ani nemyslieť na prázdne oči a tú čerň, ktorá sa do mňa zavrtala.

„Si v poriadku?“ jeho hlas sa chveje tak, až ma premkne túžba vliezť k nemu do postele a spať mu otočená chrbtom tak, ako keď sme ešte stále boli traja, no delili sme sa o dve postele. A potom neskôr, keď začali moje sny.

Znova len pokrčím plecami ku stropu: „Ja som vždy v poriadku.“

Brat sa otočí k stene a polyester zastoná: „Klamanie ti celkom ide,“ – *vraj celkom, som skvelá klamárka* – „ale to si nechaj pre ostatných, nie pre rodinu.“

Mám nutkanie zasmiať sa nad nevinnosťou jeho slov. Tie najväčšie klamstvá si schovávame práve pre tých, ktorých najväčšmi milujeme. *Postarám sa o teba. Budem v poriadku. Všetko je okej.*

Stážka preglgnem: „Všetko je v poriadku.“ Jeho nedôvera je takmer hmatateľná, priam cítim, ako ku mne prúdi v návaloch chladu. „Každopádne, už je koniec.“ Neviem, či tomu verí, ale ja áno.

Až kým nepríde sen.

Je iný než ostatné. Tie predošlé mali mäkký sépiový odtieň ako staré filmy alebo napoly zabudnuté krásne spomienky. Tento je ako ponoriť sa v horúci deň do ladovej vody. Ako prechod z jedného sveta do druhého.

Znova stojím pred bránou sídla Starlingovcov, ale tentokrát zámok spadne na zem a brána sa predo mnou rozovrie dokorán. Vykročím temným hrdlom príjazdovej cesty. Tŕne ma ťahajú za rukávy, stromy ovíjajú svoje prsty okolo mojich vlasov. Sídlo sa vynorí z tmy ako obrovský drak zo svojho brlohu: štít vezúci sa na chrbte, krídla z bledého kameňa, jednooká veža s jantárovou zrenicou. Strmé schody vinúce sa ako chvost okolo nôh.

Aj hlavný vchod je odomknutý. Prejdem cez prah do bludiska zrkadiel a okien. Chodby sa vetvia, delia a vracajú späť, schodiská končia v stene alebo pred zavretými dverami. Kráčam stále rýchlejšie a rýchlejšie, rozrážam dvere za dverami a vrhám sa každej izby v túžbe nájsť niečo veľmi konkrétne, hoci neviem, čo to je.

Čím hlbšie sa vnáram do domu, tým je vzduch chladnejší a vlhkejší. Z podlahy sa dvíha bledastá hmla a obkružca sa mi okolo členkov. V istom momente si uvedomujem, že utekám.

Narazím na padacie dvere. Otvorím ich a vydám sa po kamennom schodisku dole, dole, dole. Po schodoch a stenách sa rozbiehajú korene, a mne skrsne v hlave zmätená myšlienka, že musia patriť samotnému domu. Ako-by časom dokázalo mŕtve drevo a klince ožiť.

V tejto temnote by som nemala byť schopná vidieť vôbec nič, no všimnem si, že schody náhle končia dverami. Holými kamennými dverami obmotanými krížom-krážom striebornou reťazou. Visí na nich ďalší zámok. Je odomknutý. Dvere sú prasknuté.

Prasklinou sem z druhej strany prýšti chladná hmla. Prazvláštny fatalizmus sna mi hovorí, že som prišla neskoro. Niečo zlé sa už stalo.

Načiahnem sa za dverami. Zadúša ma žiaľ, ktorý nechápem a kričím meno, ktoré nepoznám...

Naraz sa budím a v ústach cítim slzy. V spánku som musela zatínať päste, pretože krv presiakla cez handru a vytvorila mi okolo ľavej dlane kaluž.

Ešte stále je tma, ale natiahnem si na seba včerajšie nohavice. Manžety sú stále mokré a vrecká plné dvadsaťdolaroviek. Potom vyklžnem von s náhradným spacím vakom okolo pliec. Sadnem si a opriem sa o betónový múr. Dovolím Pekelnici zvinúť sa mi v lone. Občas pradie, občas vrčí. Ja čakám, kým vyjde slnko a zaženie môj sen do tieňa tak, ako všetky ostatné.

Dnešný sen však nezaženie ani slnko. Visí na mne ako choroba. Usadí sa mi hlboko v hrudi. Celý deň ma sužujú neviditeľné steny. Tlačia mi na plecía. Ťažký krov mi visí nad hlavou ako srdce osudového zvona. Lístie rozfúkané na chodníku pripomína tapety a ošúchané linoleum v obchode mi vŕzga pod nohami ako stará drevená podlaha.

Túto noc som dlho hore. Pod osvetlením parkoviska si čítam regentskú romancu v snahe vyhnať z hlavy spomienky na dom alebo sa aspoň zbaviť toho nezmyselného boľavého žiaľu. No len, čo zavriem oči, sa ma sen opäť zmocní a znova ma stiahne do tej spleti chodieb a hadiacich sa schodísk, až sa druhýkrát ocitnem pred tými istými odomknutými kamennými dverami.

Šešť a pol dňa pred ním utekám, no potom sa k domu Starlingovcov vrátim. Pozrite sa, vôbec som to nemala v pláne. Mojim úmyslom bolo až do konca života kráčať tej pol míle navyše do práce a z práce, len aby som sa k tomu pozemku už nikdy nepriblížila ani na sto metrov. Bola som ochotná trebárs aj jazdiť autom s Lacey a počúvať jej reči, prípadne si možno ukradnúť bicykel. Nie som zbabelá, no Jasper ma donútil pozrieť si s ním toľko hororov, že dokážem spoznať nebezpečenstvo, keď ma zdrapí za ruku a povie, aby som utekala.

Lenže po šiestich nociach zničeného spánku, po šesť a pol dňoch vyhýbania sa Jasperovmu ustaranému pohľadu, po pridlhých cestách do práce, vidinách nekonečných radov okien v zrkadlách a obzerania sa cez plece za dverami, ktoré tam nie sú, to vzdám. Som unavená, mierne vydesená a míňajú sa mi handry, ktoré by som mohla natrhať na obvazy, pretože rana na ruke sa nie a nie zaceliť.

A tak tu stojím. Je pondelok, mám obedovú prestávku a civiem na bránu sídla Starlingovcov.

Brána akoby môj pohľad opätovala, hoci zvieracie tvary sú za chladného denného svetla len neživým železom. Obliznem si pery. Sčasti sa bojím a sčasti cítim niečo... ani neviem. „Sezam, otvor sa. Alebo čo.“

Samozrejme, že sa nič nestane. Nie som predsa v jednej zo svojich šibnutých detských poviedok. A vôbec, nič také, ako čarovné zaklínadlá a strašidelné domy neexistuje. A keby aj áno, čo by už len mali spoločné s niekým ako ja.

Pozriem sa na svoju ľavú ruku. Ráno som si ju nanovo previazala. Potom sa obzriem na oba konce cesty, ako keď sa chystáte spraviť niečo absurdné a nechcete, aby vás pri tom niekto videl.

Popri mne prefrčí nákladiak. Veselo za ním zamávam tým spôsobom, ktorý hovorí, že sa tu nedeje nič divné. V spätnom zrkadle zahliadnem odvrátené oči. Toto mesto je v odvracaní zraku skvelé.

Nákladiak zmizne za zákrutou a ja odmotám obvaz. Rana je stále rozďavená, rovnako ako pred šiestimi dňami, a tečie z nej vodnatá krv. Priložím dlaň na bránu. Pocítim vzrušenie, ako keď v miestnosti plnej ľudí zbadáte známu tvár, a brána sa otvorí.

Moje srdce dvakrát silno udrie. „No výborne,“ ani neviem, či to hovorím sama sebe, alebo bráne, „samozrejme.“

Pravdepodobne ide len o pohybové senzory, kamery alebo to má nejaké iné, celkom racionálne vysvetlenie. Sama v tom však nič racionálne nevidím. Skôr si pripadám ako na začiatku tajomného románu, kedy kričíte na odvážneho protagonistu, aby utekal, ale zároveň dúfate, že neujde, lebo chcete, aby príbeh začal.

Nadýchnem sa a vkročím na starlingovský pozemok.

Zdá sa, že príjazdová cesta nebola nikdy dláždená, ba ani len vysypaná štrkom. Vyzerá ako obyčajná poľná cesta. Dve línie vyjazdené autami do červenej zeme oddelené strapatou mŕtvou trávou. Kde-tu sa držia kaluže dažďovej vody odrážajúce frigidnú zimnú oblohu. Pripomínajú rozhádzané črepy rozbitého zrkadla. Nad cestou sa skláňajú stromy, akoby sa chceli v tých rozbitých črepopoobzerať. Zo stromov ma sledujú vlhké čierne oči miestneho vtáctva.

V mojich snoch je príjazdová cesta dlhá, tmná a pokrútená, ale v skutočnosti len zájdem za roh a zbadám ho⁵.

Dom Starlingovcov.

Jeho okná sedia na prehnutých parapetoch ako zakalené oči. Z odkvapov visia dávno opustené vtáčie hniezda. Základy sú popraskané a nahnuté, akoby sa celá stavba pomaly zosúvala do otvorených úst zeme. Kamenné múry sú husto obrastené holým pokrúteným poplazom. Zemolez. Pôsobí dojmom, že každú chvíľu naberie vedomie a začne si pýtať jesť. Jediná známka toho, že v dome niekto býva, je tenký cícerok dymu stúpajúci z krivého komína.

Rozumná časť môjho mozgu vidí, že stojím pred zrúcaninou, ktorá kole oči, mala by byť zatvorená a zbúraná. Tá menej rozumná časť si spomína na všetky filmy o strašidelných domoch, ktoré som kedy videla, a na každú obálku brožovanej knihy, na ktorej krásne biele dievča uteká pred siluetou hrôzostrašného sídla.

Tá najmenej rozumná časť môjho mozgu je zvedavá. Ktovie prečo. Možno mi ten dom pripomína ilustrácie v knihe E. Starlingovej – všetky tie prazvláštne uhly a bezodné tiene budiace dojem zle skrývaného tajomstva. Možno mám len slabosť pre to, čo je zanedbané a opustené.

Schody k prednému vchodu sú masné od sčerneného lístia. Dvere sú vsadené do vzosného oblúku. Kedysi boli snáď červené alebo hnedé, ale dnes majú ničotnú farbu popoludňajšieho dažďa. Sú zjazvené a špinavé. Zblízka však rozoznávam tvary nahrubo vyrezané do dreva. Sú ich celé stovky. Podkovy, krivé kríže a otvorené oči, špirály, kruhy a znetvorené ruky, všetko nasleduje za sebou ako hieroglyfy alebo akási neznáma šifra. V niektorých z nich takmer rozoznávam obrazce z maminho starého tarotu a astrologických tabuliek, ale väčšina mi je neznáma. Sú ako znaky abecedy neznámej civilizácie, ale sála z nich pomätenosť a zúfalstvo. Kričia na mňa, aby som ušla skôr, než budem rituálne obetovaná na kamennom oltári v pivnici.

---

5 Satelitné snímky pozemku sú známe nespoľahlivosťou. Keby ste do telefónu natukali adresu, videli by ste len rozmazané strechy a neurčitú zeleň. Zaostríť snímky je prakticky nemožné.

Samozrejme, že ja pristúpim bližšie. Dvihnem ruku a trikrát zaklopem na dvere Starlingovho domu. Dám mu pár minút. Pomyslím si, že predsa len chvíľu potrvá, kým dokončí svoje hĺbanie alebo sledenie, alebo čím si už tam vnútri kráti čas. O chvíľu zaklopem znova. Nohou rozhrňam mŕtve lístie a premýšľam, či sa náhodou niekam nevybral autom. Potom mi napadne, či má vôbec vodičský preukaz. Nedokážem si ho predstaviť trénovať pozdĺžne parkovanie s pánom Coleom na sedadle spolujazdca.

Už sa chystám zaklopať tretí raz, keď sa dvere prudko otvoria a obarí ma horúčava. Stojí predom mnou.

Dedič Starlingovho sídla je za svetla ešte odpudivejší. Pod plochým, ťažkým obočím sa hrbia oči ako pár bankských štôlní zavŕtaných do kriedového útesu. Oddeluje ich pokrútený nos, ktorý je do toho útesu zapustený ako prastará fosília. Upiera na mňa prekvapený pohľad.

Čakám, že povie niečo normálne, niečo ako *dobrý deň* alebo *môžem vám pomôcť*, lenže on sa na mňa iba díva v nemej hrôze ako ľudský chrlič z veže gotického chrámu.

Žoviálne sa naňho usmejem: „Dobré ráno! Alebo teda skôr poobedie. Stretli sme sa nedávno večer, ale napadlo mi, že by som sa vám mala normálne predstaviť. Volám sa Opa!“

Niekoľkokrát neveriacky zažmurká na moju natrčenú ruku. Namiesto toho, aby ňou potriasol, prekríži ruky na hrudi. „Ak sa dobre pamätám,“ zaškrípe, „radil som vám, aby ste ušli.“

Usmejem sa ešte zarytejšie: „Veď som aj ušla.“

„Myslel som si, že netreba dodať, že sa nemáte vracat.“

Hlas má taký suchý a strápený, až mi na okamih skriví úsmev, ale hneď ho zase vyžehlím. „Nuž, mrzí ma, že vás obťažujem, ale prišla som, lebo...“ *lebo ten tvoj prekliaty dom ma straší...* „lebo navštevujem online kurz architektúry a dúfala som, že mi dovolíte nafotiť pár snímok pre môj projekt.“ Ani netuším, či komunitná škola ponúka online kurzy architektúry, ale napadne mi to ako dobrá výhovorka, aby som sa tu mohla poobzerať. Snáď mi to pomôže vyhnať z hlavy sny o podivnom dome a nahradím ich holými nudnými faktami, špinavými tapetami a vŕzgajúcimi schodmi.

„Chcete nafotiť pár... snímok. Pre svoj...“ chmáry v jeho výraze sa ešte väčšmi prehľbia, „kurz architektúry.“

„Presne tak. Mohla by som nazrieť dnu?“

„Nie.“

Teatrálne sa zachvejem tým spôsobom, ktorý mužov väčšinou prinúti prehodiť mi cez plecia ich sveter. „Vonku je trochu chladno,“ poviem drkotajúc zubami. V skutočnosti priam mrzne. Jeden z tých hnusných februárových dní, kedy slnko nikdy celkom nevyjde a vietor hryzie bielymi tesákmi.

„V tom prípade,“ odvetí hryzúc každé slovo ako ten februárový vietor, „ste si mali vziať kabát.“

Dá mi námahu udržať sladký a prihlúply tón hlasu. „Potrebujem len pár snímok, naozaj. Prosím,“ pokyniem k domu a vstupnej hale, ktorá mu za plecami mizne v spleti pavučín a tieňov. Zrakom nasleduje oblúk, ktorý opisuje moja ruka. Zastaví sa na lesknúcej sa čerstvej krvi. Chvatne skryjem ruku za zásteru.

Jeho pohľad sa vráti, aby ma ďalej prebodával čiernymi ihlami. „Nie,“ zopakuje, ale tentokrát znie takmer ospravedlňujúco.

„Tak sa vrátim zajtra,“ vyhrážam sa, „a deň po tom, a ďalší deň, a ďalší, až kým ma nepustíte dnu.“

Dedič sídla Starlingovcov sa na mňa stále odpudivo díva, akoby dúfal, že keď bude dosť nepríjemný, otočím sa a so sklopenými ušami odídem. Osem rokov za pokladňou ma však naučilo, ako znášať nepríjemných ľudí.

Pomaly narátam do desať. Nad nami pleskne uvoľnená okenica.

Zdá sa, že muž zápasí sám so sebou. Krúti perami, až nakoniec opatrne povie: „Myslím, že by to... nepomohlo.“ Napadne mi, či náhodou odkiaľsi nevie o snoch, ktoré ma budia uprostred noci. O slzách, ktoré mi stekajú po spánkoch do uší. O mene kohosi neznámeho na mojich perách. Napadne mi, či sa to už predtým nestalo niekomu inému.

Zježia sa mi chlpy na rukách. Snažím sa hovoriť pokojným hlasom: „A čo by pomohlo?“

„Neviem,“ z jeho náhle kyslého výrazu naberiem dojem, že nemá rád, keď niečo nevie, „možno, keby ste mi dali čas...“

Pozriem sa na svoj telefón. Spod kapucne mi vypadne prameň vlasov. „Nuž, o dvadsať minút sa musím vrátiť a zajtra ťahám dvojité zmeny.“

Žmurká na mňa, akoby nechápal, čo myslím pod pojmom zmena, pretože ju chcem ťahať, a dokonca dvojito. Potom pohľadom zablúdi kamsi doľava a zostane ním visieť na tom jednom prameni vlasov.

Okraje nosných dierok mu zbeľujú. Náhle už ten človek nie je ako z kameňa, ale zo stojatej vody. Vidím, ako jej hladinu sčerí lavína rôznorodých pocitov. Hrozivé podozrenie, šok, žiaľ, priepastná vina.

Čakám, že začne kričať alebo syčať, trhať si vlasy v náhlom návale šílenstva. Netuším, či mám utekať k nemu, alebo preč. Nakoniec však iba sťažka preglgne a zavrie oči.

Keď ich znova otvorí, v tvári má opäť nepreniknuteľný výraz: „Možno by som mohol, slečna...?“

Mama si priezvisko menila podľa nálady (Jewell Star, Jewell Calamity, Jewell Lucky). Ja si väčšinou vymýšľam nevýrazné škótsko-írske priezviská (McCoy, Boyd, Campbell), ktoré sa hodia k mojim vlasom, ale z nejakého dôvodu poviem: „Len Opal.“

Nezdá sa, že je s mojou odpoveďou spokojný. Zavlní ústami a zmieri sa s kompromisom: „Slečna Opal,“ vydá zo seba dlhokánsky povzdych, akoby som vo svojej pracovnej zástere z Tractor Supply bola bremenom nepredstaviteľných rozmerov, „možno by som vám mohol ponúknuť prácu.“